

יבמות לו

עניין: לא ישא אדם מעוברת חבירו

חנתם סופר אה"ע ח"א סי' ל'

ולהוציא מלב מחוקי השם האומרים דבזה"ז דרוב בנים אינם יונקים רק איזה חדשים וגומלים אותם בטלה לה תקנת חכמים במינתת חבירו, כדרכו של מורה רעה אחד הידוע, אראהו דגם בימי חכמי התלמוד כן היה, דהרי מ"ש תוס' ואין להאריך בזה. ומ"מ מבואר דתחלת גזירה כן הי' שרוב הבנים אינם צריכים להניק כ"ד חדש ומ"מ חששו בפ"ג למיעוטא, וא"כ מאן ספון מאן חשוב למיעקר תקנתא דרבנן, כתבתי לסכור פה דוברי שקרא.

חנתם סופר אה"ע ח"א סי' ל"ד

אהובי ידיד נפשי, אני מימי לא הסכמתי להתיר מינתת בשום קולא בעולם, כ"א כאשר אבאר פה שרש טעם הגזירה ועיקור הדבר לסתום פה הרשעים המפקפקים על גזירת חז"ל, והענין הוא

נחת השלחן אה"ע סי' יג

(יג) עניין לא ישא אדם מעוברת חבירו או מיניקה חבירו. כי הולד שנמשך בחביו וכ"ז שחיותו חלוי עדיין בחמו שתלד אותו ותניקהו אזי עדיין א"א לה להפרד לגמרי מצעלה הראשון שהוא חביו הילד ולהתחבר לאיש אחר. והיו שארז"ל (יבמות מ"ב ע"ב) דלמא איבערה ומיעפרא ר'גבה וקטלה ליה וכו' עיי"ש הרי שחששו של' יבא הילך עיי"ז לסכנת מיתה והיינו ככ"ל כי מאחר שנפרדה נוהגו ששרשו בצחי' חכמה בצחי' חיים ומיות התינוק חלוי בחמו ע"כ א"כ הנשא לאחר ואזי תתפרד לגמרי מהחיבור שהי' לה עם חביו ככ"ל יש לחוש שלא יתגבר על התינוק כפרא דמושא לגמרי ח"ו וצביאיהו לסכנת מיתה ר"ל וע"כ לא הנשא עד שתגמור זמן יניקתו, ובזה תבין כמה ענינים שבסימן זה:

ערוך השלחן אה"ע סי' יג
 ל' יש פתאים שעברו ונענשו על אמרם שבזמן הזה שאין מניקים בניהם שני שנים א"צ להמתין שני שנים, והבל יפצה פיהם דגם חז"ל ידעו שרוב בנים אין יונקים שתי שנים שלימות, אלא שחששו למיעוטא דמיעוטא בסכנת נפשות [חמס סופר (אבה"ע ח"ג סי' ט)], ועוד דעיקר הטעם בארנו בסעיף י"א דירדו חכמים לדעת הנשים שמפני תאוותן להנשא לא יחוו לתקנת הולד כמו שהחוש מעיד, ואם אתה אומר שבמשך קטן מותרת להנשא, תעשה כל טעדי להראות שולדה א"צ לינק רק איזה חדשים והיא בעצמה מפני תאוותה תדמה כן. וכלל גדול אומר לך שרבותינו חז"ל לבד גדול קדושתם וחכמתם בתורת ד' עוד היו יותר גדולים בחכמות טבעיות ובידיעות העולם יותר מכל המתחכמים להשיב על דבריהם הטהורים, והמפקפק על דבריהם מעיד על עצמו שאינו מאמין בתורה שבעל פה, אם כי יבוש מלהגיד זה בפה מלא:

